

LBRIS

We know
books

DANIELA PETCU

Experiment reușit

roman

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2024

Mai 2015

Roxana

Rucsacul era pregătit și îl lăsasem deja în hol, ca să-l iau repede dimineața următoare, spre aeroport. Era trecut de miezul nopții, dar emoțiile de călătorie și, mai ales, pentru competiția ce urma a doua zi nu mă lăsau să dorm, îmi făceau stomacul să se strângă și să scoată sunete ciudate.

Încercasem să fac tot ce se putea, ca să mă calmez. Ascultasem muzică, făcusem un duș lung și fierbinte, citisem și mă uitasem la un film cu mama. Nimic nu a mers. Nu reușeam să scap de senzația de apăsare pe piept și nici să-mi încălzesc mâinile reci ca gheața.

Pentru a nu știu câta oară în doar câteva ore, voiam iar să verific zborul. *O ultimă verificare și gata*, mi-am zis în gând.

Eram așezată comod, pe pat, cu laptopul pe picioare. Am intrat pe site-ul aeroportului Otopeni și am căutat repede. În minte fredonam ultima melodie ascultată. Dar inima mi-a stat în loc când am văzut ce era scris în dreptul zborului meu: „ANULAT”.

Nu, nu, nu! E imposibil!

Am reîncărcat pagina încontinuu, dar același cuvânt cu majuscule apărea în dreptul zborului București-Cluj-Napoca. Nicio explicație în plus, nimic. Am sunat imediat la numărul de contact, ca să cer informații. După niște minute agonizante de așteptare, în care m-am rugat la toți sfinții și am sperat să fie doar o greșeală, un operator m-a preluat. Am întrebat de zbor și mi s-a confirmat ceea ce scria și pe site.

— Și ce alte zboruri există? E foarte important să fiu mâine de dimineață în Cluj.

— Ne pare rău pentru situație. Din motive tehnice, nu putem opera acel zbor. Veți fi redirectionat la următorul zbor.

Operatorul nu răspundea la întrebarea mea.

— Când este următorul zbor? Pe site apare că următorul este de-abia după-amiază.

— Ne cerem scuze pentru inconveniențe. Vă rugăm să veniți în aeroport, iar compania aeriană se va ocupa de formalități.

Mulțumesc pentru nimic! am răbufnit supărată, în gând.

La scurt timp după ce am închis, am primit și notificarea pe e-mail: „Din motive tehnice, zborul București - Cluj, 05:50, este anulat. Ne cerem scuze pentru disconfortul creat”.

Am rămas năucită. Nu reușeam să accept ceea ce tocmai aflasem.

L-am sunat pe Andrei, fără să mai stau pe gânduri. În timp ce așteptam să răspundă, îmi treceau prin minte cele mai negre scenarii. Nu aveam cum să ajungem la timp pentru concurs. Pierdeam orice șansă de a primi bursa pentru EHF Elveția, minunata universitate la care visam din clasa a cincea. Mama nu avea cum să-și permită taxele și traiul meu acolo. Nici nu voiam să o îndatorez până la pensie, mai ales că, de câțiva ani, eram doar noi două și, ocazional, unchiul meu, adică fratele ei.

Am intrat în grabă pe site-ul căilor ferate și am căutat primul tren spre Cluj. Era la ora șapte dimineața, mult prea târziu. Am încercat toate combinațiile de trenuri posibile, nu aveam cum să ajungem mai devreme și nici nu exista un tren de noapte până acolo.

Hai, Andrei, răspunde odată! Ah, de ce nu răspunde?

Am intrat pe chat să verific dacă era online, dar nu mai intrase de câteva ore bune. Totuși, i-am lăsat un mesaj: „Răspunde la telefon!!!!”

L-am sunat din nou. Am pus telefonul pe difuzor, ca să verific în același timp și un site de curse de autocar: în trei minute urma să plece ultimul autobuz. Nu îmi venea să cred!

Pe chat îmi apăruse Simona, era online. I-am scris, cu majuscule: „S-A ANULAT!!!”

Între timp, mi-a răspuns Andrei.

— Alo? Roxana? Dacă mă suni să verifici dacă dorm, să știi că tocmai asta mă pregăteam să fac, l-am auzit zicând la capătul celălalt al firului, cu o voce somnoroasă.

Am înhățat telefonul și l-am pus la ureche.

— Zborul este anulat, i-am spus scurt.

— Poftim?

— Zborul către Cluj este anulat. Nu avem cum să ajungem mâine la concurs.

— Cum să fie anulat? De ce? m-a întrebat Andrei, revoltat.

Îi pierise orice urmă de somn din voce.

— Ceva probleme tehnice, i-am spus cu glasul tremurat.

Cred că ai primit și tu mesajul.

— Ai căutat trenuri, autobuze? m-a întrebat, agitat.

— Nu există nimic! Am căutat peste tot, nu mai avem cum să ajungem. Doar dacă ne teleportăm, am răspuns.

Mi-am reținut un suspin în ultimul moment. Păream urmăriți de ghinion.

Proful de fizică, cel nou, pentru că titularul era iar în concediu medical, nu putea să ne însoțească la Cluj, dar nici nu își bătuse capul prea mult. A trebuit să ne descurcăm singuri.

Zborul cu avionul apăruse de puțin timp în planurile noastre. În mod normal, ar fi trebuit să mergem cu trenul până acolo, doar aveam gratuitate. Însă, vineri, Andrei urma să aibă un meci, la echipa mare. Era exclus să lipsească. Făcuse totul, fără să mă anunțe. Timp de câteva zile, fusese serios și posomorât, iar eu eram sigură că nu era așa din cauza emoțiilor.

— De ce ai avut nevoie de datele mele de pe buletin? îl întrebam la un moment dat la telefon, amintindu-mi că mi le ceruse cu o zi înainte.

— Stai liniștită, nu o să îți fur identitatea, a glumit el.

Făcea glume, ca înainte, și era relaxat.

— A trebuit să cumpăr bilete de avion pentru noi, pentru Cluj, mi-a zis.

A, pentru asta, o nimica toată...

— Ce?

— Sunt titular în meciul care trebuia să fie pe douăzeci și trei. Meciul a fost reprogramat, între timp, și e chiar vineri. I-am cerut bani tatei, nu am avut ce face. Le-am cumpărat. Totul este în regulă! mi-a explicat el.

Îmi veneau în minte o mie de întrebări, dar nu puteam formula niciuna.

— Am rezolvat, totul este bine. Aterizăm la Cluj la ora șapte. Roxana?

— Da, aici sunt. Sunt prea șocată ca să am vreo părere.

— E singura soluție. Voi fi pentru prima dată titular la echipa mare. Îmi doresc asta de când mă știu. Nu am cum să lipsesc nici de la meci și nici de la concurs.

— OK, i-am spus într-un final. Mergem cu avionul. Îi voi scrie și profului.

Andrei doar a pufnit dezaprobat. Până la urmă am ales să-i scriu profului nostru, deși nu știam dacă își verifica e-mailul sau cât avea să mai stea în concediu medical de data asta.

Soluția cea mai rapidă a fost să zburăm sâmbătă, cu noaptea în cap. Era surprinzător și pentru mine că tatăl lui ne-a plătit amândurora biletele de avion. Planul era așa: zburam la Cluj, câștigam, zburam înapoi a doua zi. Simplu ca bună ziua. Doar că... planul s-a năruit din start.

Revenind cu mintea la situația în care ne aflam acum, tăcerea lui Andrei mă făcea să realizez că totul se dusese de râpă. Nu puteam ajunge să participăm, nu aveam să știm niciodată dacă ne-am fi calificat în etapa finală, pe Europa, de la Viena.

— Trebuie să existe o cale! Nu e ca și cum vrem să ajungem în partea cealaltă a planetei, totuși...

— Crede-mă, am răscolit tot internetul, i-am zis cu vocea zguduită de plâns.

Din nou, liniște, îi auzeam doar respirația în telefon.

— Am o idee! Nu știu cât de mult îți va plăcea, dar e singura soluție. Ajung la tine în treizeci și cinci de minute. Să fii pregătită de drum.

— Poftim? Cum să vii la mine, în miezul nopții? i-am zis încordată, dar deja îmi închisese telefonul în nas.

Telefonul îmi arăta vreo cinci apeluri de la Simona și vreo zece mesaje pe chat. Voiam să-l sun înapoi pe Andrei, dar Simona a fost mai rapidă.

— Concursul? Ce, s-a anulat? m-a întrebat pe nerăsuflăte.

— Zborul... i-am răspuns, cu resemnare.

— Pe bune? Cum așa? a zis nervoasă. Ce nemernici! Și nu există niciun tren sau autobuz?

— Nope, am căutat deja, i-am spus, dezamăgită.

— Îmi pare rău. Ce veți face?

Nu mai aveam cum să-mi rețin lacrimile. De la începutul anului, trecusem printr-un carusel de emoții și trăiri. Avusesem ghinion, dar și noroc. Meritam să participăm, munciserăm mult, amândoi. Dar acum mă simțeam ca un pilot de Formula 1, căruia i se strică mașina pe linia de sosire, ca, într-un final, să piardă victoria, deși s-a menținut în frunte toată cursa, detașat.

— L-ai anunțat și pe Andrei?

— Am vorbit cu el mai devreme.

Simona a încercat vreme de minute bune să mă încurajeze și să caute și ea o soluție la problemă, în zadar.

— Mergeți cu taxiul până acolo, a propus ea o ultimă idee fantezistă.

— Dacă aș fi milionară, aș fi închiriat un avion privat. Dar, după cum știi, nu sunt. Niciunul dintre noi nu este.

Am auzit-o oftând în telefon. Aș fi plâns iar, dacă nu închideam apelul.

— Simo, trebuie să-l sun pe Andrei, zicea ceva de o idee.

— Fingers crossed, Rox. Ne auzim.

Deși eram conștientă că nu prea mai aveam ce face, în sinea mea tot speram ca el să vină cu o soluție salvatoare. Andrei nu a răspuns nici de data asta din prima, a trebuit să insist.

— Hei, spuse el. Două secunde.

Îl auzeam slab, probabil eram pe difuzor.

— Spune-mi, ce idee ai? Sper că ai glumit mai devreme.

— Mm, în care parte? mi-a zis.

Îl auzeam mai clar și mai tare acum. Simultan, atât în receptor, cât și undeva afară, am auzit portiera unei mașini trântite zgomotos. Sunet identic. Cât de mare să fie coincidența? Oricum, nu credeam în așa ceva. Totul de pe lumea aceasta avea o explicație științifică. Curiozitatea m-a făcut să sar din pat și să mă duc la fereastră.

— Partea în care ziceai că vii la mine, am început să-i spun.

Nu a mai fost nevoie să continui fraza, pentru că de la geam nu l-am văzut pe nimeni altul decât pe Andrei. Zâmbea cu gura până la urechi. Gesticula către mașină ca și cum mi-ar fi prezentat vreun Ferrari sau Lamborghini. Mândru din cale-afară, îmi arăta cu mâna un mare OK spre autoturism.

— Îți explic când cobori, mi-a zis în telefon.

Și uitasem că aveam telefonul la ureche. Rămăsesem blocată, uitându-mă afară.

Am închis și am vârat telefonul în buzunar. Mama nu dormea încă, era în sufragerie. Am căutat repede în minte un pretext pentru a ieși din casă. Trebuia să inventez că aș mai avea nevoie de ceva de la magazinul non-stop din colț, dar bagajul era gata de jumătate de zi și nu îmi venea nicio idee.

— Mă duc să duc gunoiul, i-am zis până la urmă mamei, când am ajuns în hol, cu mâna pe clanță, gata să ies.

— La ora asta? am auzit-o pe mama întrebând.

— Vreau să iau și puțin aer, i-am răspuns.

Nu m-a luat la întrebări, așa că am zbughit-o pe ușă.

Andrei

A făcut ochii mari când m-a văzut în fața scării blocului. Nu știam dacă din cauza mea sau a mașinii. Era mai veche decât anii noștri adunați, o condusesse bunicul când era tânăr. Prima mașină din familie, Dacia 1300, alb-murdar. Înscrisă în programul mașinilor de epocă și prezentă la ultimele parade de la Sinaia și Constanța, deci perfect funcțională.

Când a venit înspre mine, am observat că Roxana era îmbrăcată lejer, în blugi și un tricou. Ieșise în papuci și nu avea niciun bagaj.

— Ți-am zis că am o idee. Până mâine dimineață, suntem acolo, dar ar trebui să plecăm cât mai repede, i-am spus, zâmbind încrezător.

— Andrei, a cui este mașina asta? m-a întrebat serioasă.

— A tatălui meu, moștenire de familie. Te asigur că e funcțională sută la sută, doar consumă mai mult, dar își va face treaba. Are deja plinul făcut, i-am explicat. Tata ar înnebuni dacă ar afla că am folosit-o, dar e o urgență.

— Vrei să spui că vom conduce toată noaptea până la Cluj?

Am simțit imediat îndoiala din vocea ei.

— Exact asta vom face! Vom conduce cu rândul, ca să putem dormi câte puțin fiecare, să fim în stare să câștigăm și concursul de mâine.

— Eu nu conduc! mi-a spus brusc.

— Dar ai permis de conducere, adică l-ai luat de curând.

În timp ce condusesem până la ea, mi-am amintit că ziua ei de naștere fusese spre sfârșitul iernii, cam pe atunci când încercam să o conving să mă accepte ca partener, pentru competiție. La un moment dat, tăiase destul de multe ore din calendarul online pe care îl aveam împreună și le înlocuise cu „școală de șoferi”. De-asta și propusesem să facem cu rândul.

Eu îl aveam deja din noiembrie. Condusesem mașina de serviciu a tatei, dar pierdusem și privilegiul ăsta, atunci când au descoperit cu ce medii mici am terminat semestrul întâi și corigența de la Fizică.

— Dar nu am experiență, mi-a zis ea încurcată.

— Ne vom descurca, am asigurat-o pe un ton optimist. Cea mai mare parte a drumului e pe autostradă. Și e noapte, trafic mai puțin. Vii sau nu?

Câteva secunde, a analizat situația. O întrebasesm mai degrabă retoric: evident că venea, doar nu mă duceam singur.

— Nu îi pot spune mamei că vom conduce toată noaptea până acolo. Va înnebuni!

— Spune-i că ne duc ai mei, i-am propus.

— Daaa, sigur. Va vrea să vorbească cu ei.

— Atunci, spune-i adevărul, doar nu fugim în lume! Mergem la o competiție serioasă, de care depinde viitorul tău și al meu, și pentru care ai muncit atâta.

Bănuiam că mama ei e mai strictă, dar nu o luasem prea mult în considerare. Gândirea mea fusese simplă și la obiect. Trebuia să ajungem la Cluj în noaptea aceea, iar eu găsisem soluția. Ai mei nu erau acasă, ca de obicei. Speram să nu se întoarcă înaintea mea. Dacă le-ar fi trecut prin cap că vreau să iau mașina bunicului și să o conduc până la Cluj, ar fi fost în stare să pună șapte lacăte la garaj. Iar dacă aflau după aceea, ce ar mai fi putut să-mi interzică? Bani nu mai primeam de mult și nu mă puteau lăsa să mor de foame. Când era vorba de echipamente și tot ce ținea de handbal, contam pe antrenor să intervină din nou ca să-i înduplece pe ai mei, pe mama mai ales, cum o mai făcuse în repetate rânduri. Îmi aducea mereu elogiul și laude, dar erau meritate. De fiecare dată, contribuieam în mare parte la victoriile echipei, fiindcă marcam puncte valoroase.

— Nu îi pot spune, a repetat ea.

— Vrei să vorbesc eu cu ea?

— Atunci chiar că ne luăm adio de la orice plan.

— Și ce facem? am întrebat-o, începând să mă îngrijorez. Și-a scos telefonul și a început să tasteze de zor.

— Îți rămân datoare pe veci, a fost primul lucru pe care l-a spus la telefon, răspunzând la apelul primit în timp ce scria.

Devenisem agitat la gândul că poate chiar nu urma să ajungem la Cluj. Cred că de vină era victoria de la meciul ce tocmai se terminase, mă făcuse să cred că totul e posibil și să explodeze încrederea în mine.

— Da, sunt cu Andrei. O Dacie veche. Te rog, Simo, ești singura care ne poate ajuta în momentul ăsta. OK, da, ar putea merge...

Am mustăcit când am auzit ce zicea de mașină, dar cam ăsta era adevărul. Era doar o Dacie, bătrână rău, însă eram sigur că urma să își facă treaba și să ne ducă la destinație, fără probleme.